



část čtrnáctá **Rozvod?**

Březen je sice první jarní měsíc, ale letos to tak vůbec nevypadalo. Asi v polovině měsíce měly začít jarní prázdniny a v televizi neustále hlásili, že na horách je všude více než metr sněhu. Všechny děti ve třídě, které odjížděly na hory, se těšily. Vojtu to spíš štválo. Prázdninový týden stráví doma, protože maminka má také prázdniny a tak ho má kdo hlídat. Jako kdyby desetiletý kluk potřeboval „hlídat“. Být doma od rána do večera s maminkou znamená mít každý den hodinu angličtiny, i když z ní měl v pololetí jedničku, nesmět se dívat na jiné pořady v televizi než na pohádky a pomáhat s předvelikonočním úklidem bytu. Protože ségry přijedou až na Zelený čtvrtek večer a podle maminky by se žádný pořádný úklid už nestihl.

Poslední Vojtovou nadějí na záchranu byl Petr. Vloni i předloni byl s rodiči na horách, ale to byl dříve o Vánocích taky, ale o těch posledních ne. Třeba na jarní prázdniny nikam nepojedou, třeba pojedou až na Velikonoce, třeba to Petrovy rodiče přestalo bavit, třeba pan Svitáček přestal vydělávat tolik peněz, nebo někdo z nich dostal nějakou nemoc a už nemůže lyžovat, nebo... Vojtu nakonec napadaly i úplné nesmysly, jako že se Petrovi rodiče můžou bát, že jim někdo vykrade jejich velký rodinný





dům, nebo že šetří peníze, aby mohli jet na cestu kolem světa. Jak ho mohla taková bláznivá myšlenka s cestou kolem světa napadnout? Přeci cestu kolem světa mohou podniknout jenom bohatí lidé, nic takového se zatím Vojty nemůže týkat, ale Petra možná ano, určitě ano. Jasně, je to ono. Jestli Petr letos s rodiči nikam nepojede, je to skoro důkaz, že pojedou všichni společně na nějakou velikánskou cestu, asi kolem světa. Vojta si byl nakonec tou věcí, co vypadala jako nesmysl, docela jistý.

Nenápadně si vyzkoušel svoji domněnku ověřit. O velké přestávce, když si kluci vykládali, jaký je rozdíl mezi jízdou na snowboardu a na lyžích, prohodil jen tak nenápadně: „Já si myslím, že to nemá cenu, utrácet peníze za snowboardy, za lyže a za hory. Ale našetřit si třeba na cestu do Indie, nebo do Afriky. To by bylo něco.“ Zdálo se, že se Petr chytil: „Myslíš jako pět let sedět doma a pak vyrazit na měsíc do Bombeje nebo na safari do Keni nebo do deštných pralesů?“ Vojta zakýval zaujatě hlavou.

„A co budeš dělat těch pět let předtím, ty vole?“ dodal Petr a poklepal si na čelo. Vojtu to úplně vykolejilo. Jednak to, že mu Petr řekl „vole“ – tak na sebe pokřikovali s klukama o přestávkách nebo před školou, ale když spolu normálně mluvili oni dva, tak se normálně oslovovali. Ale hlavně to ušklíbnutí.





„A co budeš dělat letos o jarních prázdninách ty?“ zeptal se Vojta, jak nejuťočněji dovedl.

„Budu dřepět doma, vole, stejně jako ty. A pustím si na kabelovce program o cestopisech. Nemám náladu ani na cestu kolem světa, ani na lyžování. Mám náladu akorát tak na to sednout si k televizi a kroutit kanálama...“ Petr teď vypadal docela hrozivě. Ostatní kluci asi ani nechápali, co se mu stalo, protože se prostě otočili a loudali se směrem ke čtvrté A. Vojta zůstal s Petrem sám.

„No tak budeš letos o jarních prázdninách doma, kvůli tomu ale na mě ještě nemusíš být sprostěj,“ řekl Vojta vyčítavě. „Nic jsem ti snad neudělal, ne?“ Ale Petr jen kývnul hlavou, že z toho nebylo jasné, co tím vlastně myslel, a odloudal se za ostatními kluky.

Vojta si díky tomuto nepříjemnému rozhovoru ujasnil dvě věci: Za prvé, že Petr bude opravdu o letošních jarních prázdninách doma, a za druhé, že plán na velkou cestu kolem světa rodiny Svitáčků se mu nepodařilo potvrdit. Spíš to vypadá, že to bude muset zamítnout. Zůstala otázka. Proč vlastně Petr nejede s rodiči na hory?

Vojta pátral dál a první na řadě byla paní učitelka Martina. Když Vojta uvažoval, jak se Petr chová v hodinách náboženství, nepřišel na nic mimořádného. Občas se na něco zeptal, ale většinou spíš poslouchal, co paní učitel-





ka vysvětlovala, protože na rozdíl od Vojty pro něho bylo všechno nové. Na poslední hodině, když paní učitelka vykládala o modlitbě, se například Petr zeptal, jak se to pozná, že Bůh vyslyší člověka, když se k němu modlí. Vojta mu chtěl odpovědět, že jednoduše: člověku se vyplní to, o co Boha před tím prosil. Ale Petr řekl: „Za prvé není jasné, jestli by se to nevyplnilo i bez té modlitby, a za druhé – a co když se to člověku nevyplní, protože chtěl na Bohu nějakou hloupost?“

Paní učitelka je chtěla rozsoudit, tak řekla, že Boha bychom v modlitbě neměli prosit o hlouposti. Ale také, že bychom si neměli myslet, že Bůh naše modlitby nechce vyslyšet. Někdy se to, o co se modlíme, prostě nestane a my nevíme, proč. A vůbec, přece právě řekla, že existují i jiné modlitby než ty prosebné: můžeme také Boha chválit, můžeme mu děkovat, a tak... Ale Petra zajímala nejvíc ta modlitba, ve které Boha o něco prosíme. Tak se k ní hned vrátil: „Ale já jsem se ptal, jak se to pozná, že nás Bůh slyší, ať ho chválíme, nebo prosíme, nebo mu děkujeme...“

Paní učitelka asi nevěděla tu úplně nejsprávnější odpověď, tak jenom řekla: „Víš co, Petře, popovídáme si o tom po cestě domů.“ Ostatní děti ta debata moc nebavila a Petra ta nabídka taky uspokojila, tak mohla hodina pokračovat.





Ale Vojta si tu historku nějak víc zapamatoval. A teď se mu začalo zdát, že by mohla docela souviset s tím, jak podivně se Petr choval. Proto se hned v neděli po mši svaté tak dlouho motal kolem paní učitelky Martiny, až i Štěpán pochopil, že by je mohl na chvíli před kostelem nechat samotné. Vojta nemusel vymýšlet ani dlouhé úvody. Martina se ho rovnou zeptala: „Vojto, něco potřebuješ?“

„Jo,“ opáčil Vojta, „vy chodíte domů po nábožku s Petrem, že jo?“ A když viděl, jak se Martina nechápavě dívá, hned pokračoval: „Víte, on se na mě teď několikrát tak divně utrl. Jako kdybych už nebyl jeho nejlepší kámoš. Když se s vámi obrací na víru, tak byste třeba mohla...“ A Vojta nevěděl, jak dál.

Martina ale věděla a odpověděla: „Myslím, že vím, Vojto. Petr moc potřebuje být křesťan. Rád by se spolehnul, že mu Bůh pomůže. Má velké trápení...“

Petr má trápení a Vojta o něm neví? To tedy Vojtu opravdu zaskočilo. **VŽDYŤ KAMARÁDI PŘED SEBOU NEMAJÍ ŽÁDNÉ TAJEMSTVÍ.** Tak jak to, že ho Petr před ním má? To by mohlo znamenat, že je špatný kamarád? Petr? Všichni přece vědí, že jsou nejlepší kamoši! Jediné, co Vojtu napadlo, byla zase otázka: „A vy nebo já, my bysme





mu nemohli pomoci?“ Potom se zarazil. Vzpomněl si, jak je to s modlitbami kolem písemek a zkoušení a rychle dodal: „Petr potřebuje Boha, protože mu žádný člověk nemůže pomoci?“

„Tak bych to neřekla, Vojto,“ zamyslela se Martina. Lidé by mohli. Zvlášť dva lidé, ale buď nemůžou, nebo z nějakého důvodu nechtějí...“ Martina začala být trochu nervózní. Vojta to poznal podle toho, že si začala rychle potahovat zimní bundu a rychle mrkat.

„Inu, Vojto, když ti teď něco řeknu, tak o tom s nikým nemluv, ani s Petrem. Každý nemusí vědět, co ho trápí. Petr půjde o jarních prázdninách na psychologické vyšetření.“

„No a? Co to má co společného s tím jeho trápením? Stejně je nejlepší žák ve třídě. Tak mu nemůžou dokázat nic špatného, ne?“ Martina už byla opravdu hodně nervózní a ještě se začala tvářit nešťastně: „Kdybys mě nepřerušoval, řekla bych ti to celé. Petr jde na vyšetření, protože jeho rodiče se rozvádějí a oba si ho chtějí nechat u sebe. Aby u jednoho rodiče bydlel a ke druhému třeba chodil o víkendech. Ale nemůžou se dohodnout. Tak má rozhodnout posudek odborníka, který už hovořil s oběma rodiči a teď chce ještě hovořit s Petrem.“





Vojta zůstal ohromeně stát. Petr že by měl chodit v pátek do školy s batůžkem a po škole vyrážet do nějakého nového bytu svého tatínka, nebo naopak do nějakého nového bytu své maminky? A co když tam ten táta nebo máma budou mít nějakého nového manžela nebo manželku? Proč by se jinak dospělí rozváděli, když by si nechtěli vzít za ženu nebo za muže někoho jiného? Ale jak k tomu přijde Petr?

Vojta už se raději Martiny na nic neptal. Ne, nikomu o tom neřekne ani slovo. O tom ji ještě překotně ujistil. Ale celý den musel pořád jen myslet na Petra a na jeho trápení. A když večer zavřel v posteli oči, uviděl Petra se zeleným batůžkem na zádech, jak jde loudavě ze školy opačným směrem než Vojta. Hlavu měl v tom obraze skloněnou a usilovně kopal do všech oblázků na chodníku. Vojtovi ten obraz připadal velmi smutný. I když, řekněte mi, co je na tom smutného, že nějaké dítě jde s batůžkem na zádech strávit víkend se svou rozvedenou maminkou nebo s rozvedeným tatínkem? Takových dětí je přece tolik...

Celá ta věc s Petrem byla pro Vojtu tak ohromující, že si ani nepoložil otázku, jak by mohla Petrovi v této situaci pomoci víra. Ale to je přeci velmi důležitá otázka: Kdyby se Petr obrátil na víru, mohla by mu víra v Boha pomoci, i když se jeho rodiče chtějí rozvádět?





Pro přemýšlivé hlavy

Co si myslíš ty? Kdyby se Petr obrátil na víru, mohla by mu víra v Boha pomoci, i když se jeho rodiče chtějí rozvádět?

Jak je to vůbec s modlitbou, ve které Boha o něco prosíme? Když Bůh naši prosbu nesplní, znamená to, že není? Pokud ale je, tak proč ji nesplní?

Je opravdu něco smutného na tom, když jde nějaké dítě v pátek s baťůžkem na zádech strávit víkend se svou rozvedenou maminkou nebo tatínkem? Pokud ano, tak co?

Zkus se zeptat

Zeptej se někoho ze spolužáků/ spolužaček, jejichž rodiče jsou rozvedení, jaké to je. Co jim připadá, že je lepší a co je těžké?

Zkus pokus

Když mají před sebou dva nejlepší kamarádi tajemství, znamená to vždycky, že už nejsou nejlepší kamarádi nebo že jsou špatní kamarádi? Pokud ne, co jiného by to mohlo znamenat? Prožil/a jsi se svým kamarádem/kamarádkou něco podobného? Možná najdeš něco, co bys mu/jí také neřekl/a a jestli něco takového najdeš, přemýšlej proč.

